

Szerkesztőség:

Rimaszombat, Pokorágyi-utca
1-ső szám. — Ide intézendő a
lap szellemi részét érdeklő
minden közlemény és levelezés

Bélyegtelen levelet nem fogadunk el.

Kéziratot nem adunk vissza.

Az előfizetés díja:

Egész évre . . . 8 korona.
Fél évre . . . 4 korona.
Negyedévre . . . 2 korona.

GÖMÖR-KISHONT

VÁRMEGYEI KÖZLÖNY.

MEGJELENIK HETENKINT EGYSZER: CSÜTÖRTÖKÖN.

Kiadó-hivatal:

Rimaszombat, Pokorágyi-utca
1. szám a. a könyvnyomdában.
— Ide intézendők a kiadó hiva-
talt illető előfizetés, hirdet-
mény, nyiltér és egyéb felszólá-
lások.

A hirdetés díja:

Egy háromhasabos petitsor tér-
fogata . . . 12 fillér.

Bélyegdíj minden beiktatás
után . . . 60 fillér.

Nyiltér:

Egy sor . . . 40 fillér.

Előfizetést elfogad a „Gömör-Kishont“ kiadóhivatala, nemkülönben minden hazai postahivatal, az előfizetés legcélszerűbben posta-utalvány útján eszközölhető. — **Hirdetést csak a kiadóhivatal vesz fel.**

A jövő zenéje.

Tiszta levegő, viz, világosság, tisztaság, ezek a modern közegészségügynek a vezérelve, nálunk a jövő zenéje.

A hol a levegőt megfertőzik a miasmatikus kigőzölögés rothadt atomjai, a hol a víz csatornáit, a kutak medreit fertőzött anyagokkal saturálva mérgezik meg a vizet, a hol a sötétség teszi az esti életet fakóvá és bizonytalanná, a hol a köztisztaság elhanyagolása sérti nemcsak a finomabb érzést, de az általános közegészségügy legprimitívebb követelményeit, ott elmondhatjuk, hogy messze állunk attól, a mit a modern haladás megkövetel.

Nem szeretünk szalmát csépelni, nem akarunk reá mutatni újra is a régi sebekre, nem akarunk ostorozni, sőt inkább bizonyos nemét az elismerésnek akarjuk kiutalványozni intező körreinknek, midőn jelét adják annak, hogy a régi állapotok fenn nem tarthatók, a reorganisatio, az újjáalkotás, reformálás munkája teljes erővel megkezdendő.

Egyik közgyűlésről is, a másiktól is kikapartan a nyilvánosság elé a jóakarát egy-egy szikrája, a melyből tudomást veszünk, hogy a város atyái reformálni akarják a vízvezeték, a világítás, kövezés, köztisztaság ügyét, s más hasonló ügyeket, mi azonban attól félünk, hogy a kérdések megoldása a jóakarathoz fog csak maradni, hogy a tervezetések nem lesznek elég merész kézzel megvalósítva, hogy a kivitel el fog veszni az ugynevezett „bizottságos“ mocsarába.

Csak nem régen hallottuk élénk törekvését a villamos világítás behozataláról, s ki is lett küldve egy bizottság, azonban az eredményről semmit sem hallottunk, holott azóta elmúlt annyira idő, a mely alatt a villamvilágítást már meg is lehetett volna valósítani.

T A R C Z A.

Sikerült.

Irta: FERDINANDY ELLA.

Fant nem egy munkára lelkesítette írónkat, mikre hivatkoznom tán fölösleges. A Gyurkovics-lányokat olvasva, röviden le akarom én is írni, hogy a férjvadászat nemcsak nekik sikerült oly pompásan.

Nádfalvyné nem egyszer sóhajtozott gondterhesen, ha négy fejlődő lányára nézett. Nem bírta elképzelni, hogy férje oly könnyelműen veszi a dolgot.

Nádfalvi nem osztotta neje aggályait. Erzsike már nagy lány volt, Ilka alig két évvel ifjabb, Anna maholnap színt férjhez adó, és Gizi ugy sietett nagygyá lenni, mintha utólag karná érne nővéreit és sehogy sem tetszett neki a rövid ruha, mit kötelessége volt mindaddig viselni, míg nővérei férjhezmenése után szülei őt is elő nem léptetik a „nagy lányok“ sorába.

Szép volt mind. Mi megezáfolta ama közmondást, hogy az alma nem messze esik fájától s valószínűvé tette, hogy a varjúnak is lehetnek galambfiai olykor, mert anyjuk minden volt, csak nem szép. Fekete haj, mely kék szemek, melyek hol tüzesen ragyogtak, hol lágy epedő kifejezést vettek föl, kivéve Annát, ki komoly nagy fekete szemekkel tekintett a világba s hosszú aranyhajával beillett volna egy Gräthennek.

Ilyenek voltak a Nádfalvy kisasszonyok. Nádfalvy uram meg volt elégedve. Erzsike általános bámulat tárgya volt a bálon. Hogy kapkodta az a sok dzsentri! No majd kapkodunk mi is: jól kinézte vejét s megkezdte az aknamunkát a szegény Both Sándor szabadsága ellen.

Még akkor divat volt, a min a mostani fiatalság oly sokat megtakarít: az éji zene. Both Sándor a fölötti elragadtatással, hogy „Csak egy kis lány van e világon“, a cigány hegedűjén fejezte ki s vallotta be „A szeretlek én egyetlen egy (nem tudom hanyadik?) virágomnak.“

Erzsike a bál mómora s izgalmaitól fáradtan pihent, mikor a zene fölébresztette. Lelkébe szitta a dalt, mig huzai így kezdek a gallér kilétét kikutatni a függönyök mögöl.

— Fekete Peti, — mondja Gizi meggyőződéssel.

Folyó hó 14-én pedig a városi közgyűlés a vízvezeték ügyének fontos kérdését tárgyalja, határoz is, de félünk, hogy ez is csak elvi jelentőségű eredményeket fog szülni.

Pedig a vízvezeték kérdésével egy másik fontos kérdés is kapcsolatos, a mely kiáltva szól a megoldás után: a csatornázás!

Ha városunknak nem volna egy kis lejtős fekvése, és meg nem látogatná egy pár záporosó, és ennek árja nagy mosást nem tartana, akkor még jobban ki lennének téve a ragályoknak, mint eddig, pedig a betegségek egyik forrása a piszokos levelezésnek hiánya.

Vannak kérdések, a melyek a konzervatív felfogást nagyon nehezen tudják megtörni, és áll ez nemcsak a politikában, hanem a társadalmi, sőt közigazgatási ügyekben is.

És igazságtalanok lennének, ha a vizes lepedőt reaboritanánk a közigazgatás vezetőségére.

Mert végre is nem szabad elfelednünk, hogy egy város az önkormányzati elv alapján önmaga igazgatja önmagát, és ép azért önmagában kell ápolnia azon törekvéseket, a melyek által egy-egy ügyet előbbre akar vinni, önmagában kell a tetterőt ápolni, az áldozatkészséget nevelni.

Mert a város vezetősége csak akkor tehet, és oly mértékben, a mikor, és a mily mértékben polgárai lelkesedéssel, tehetséggel, és áldozattal támogatják.

Hívó szavunkat azért ez egyszer a polgársághoz intézzük, a mely sorsát önmaga van hivatva intézni.

A polgárságnak van már egy egészséges intézménye, a hol alkalma van sűrűn összejönni, alkalmat szerezhet, sőt kell hogy szerezzen magának, hogy oly kérdéseket is megvitasson, a közgyűlési tárgyalásnak mintegy előkészítésen, a milyenek mi most, és máskor sokszor felvetettünk. Ha a polgárság ezt a helyes hivatását meg

— Most mindenki fekete a sötétben, — inkább Tüzes főhadnagy, az bókol oly nagyokat Erzsikének.

— Both Sándor — felel Erzsike egy kéjes sohajjal, sejtelmesen.

— Istenem, Erzsike, hátha elvesz — s aztán megint „csak egy kis lány lesz a világon“ — s az én leszek — gondolták a lányok.

Másnap Erzsikének alkalma volt Both Sándor tiszteletét szende pirulással fogadni. De nem szöjjük hosszasan; lépésről-lépésre követni a történetet hosszadalmas lenne: ugorjunk egyet.

Both már két hó óta látogatja Nádfalvyékát.

— Nos Erzsike? — Semmi?

— Ma, mikor a Mamát kihitta Ilka, megfogta a kezem, és . . .

— Megesókolta persze

— És bevallotta, hogy szeret.

— És aztán?

Bejött Gizike . . .

— Az a csitri is mindig futkos — dörmög az apa boszusan.

— De papa.

— Tudom már. Szereted te is nagyon.

— De éppen nem. Félek, olyan lázasan égő szemei vannak s oly askóros beteges kinézése.

— De nagybirtokos s tárczája soh sem szenved askóriban. Legyen eszed, Erzsike. Oly jó fiu. Szerelmes, azért néz ki oly rosszul. Hallgass ide. Ma elfog jönni. S az okos papa ellátta tanácsaival okos kis lányát. Aztán az ablakhoz ült pipázni. Ki kinézve nyugtalanul — mig végre megpillantotta Both Sanyit.

— Jön — jelentette sugva Erzsikének — gyorsan tized föl lazábban kontyodat — és ügyesen! . . . Azzal kisompolygott.

Rövid beszélgetés után Both a család többi tagja után tudakozódott.

— A szomszédaszobában, tessék beszélni, — később én is fölkeresem a társaságot, de most egy klientségem ügyét kell gyorsan lebonyolítanom.

Sándor belépett a félhomályos szobába. Első perzben nem vett észre senkit. Gyöngye pihegést hallva, a kis pamlag sarkán meglátta végre Erzsikét. Arca kezeibe volt tetmetve. Mintegy fájdalomajítottan feküdt ott.

— Erzsike — kiáltott Sándor megdöbbenve. Erzsike — mi — baja?

fogja érteni, s ha ehhez kellő erélyvel fog hozzá, és az áldozatoktól sem fog saját érdekében visszariadni, akkor van reményünk, hogy a jövő zenéje, a melyet fent jeleztünk, csakhamar a jelen diadala leend.

Városi közgyűlés. Rimaszombat város képviselőtestülete csütörtökön, f. hó 14-én délelőtt közgyűlést tart, melynek több érdekes tárgya lesz. — A közgyűlés tárgysorozata következő:

1. Az országos bányász- és kohász-egylet köszönő átírata az egylet jövő évre való meghívásáért.

2. Földmívelésügyi miniszt. rendelet a mezőőrök száma és fizetésének megállapítása iránt, az erre vonatkozó 1897-ik évi költségeloirányzat.

3. Közigazg. bizottság határozata a tanköteles növendékek által fizetett 15 kr. tanítói országos nyugdíj-járulék tárgyában.

4. Alispáni határozat dr. Cziner Miksa és Kishonthy József felelősségére a legtöbb áll. adót fizetők névjegyzékébe való felvétel iránt.

5. Hivatalos előterjesztés a szabadkai birtokon építeni kért gazdasági lakás és egyéb függő kérdések rendezése iránt.

6. A felső malom fenntartására, berendezésére és jövő kezelésére vonatkozó bizottsági jelentés.

7. Városi mérnök terve a vízvezeték kiépítésére nézve.

8. Tompa-utczában építendő járda tervezete.

Tompa-kör*).

A mult év utolsó havában leplezték le *Szombat-helyt Berzsenyi Danielt* szobrát. A rendezők igen ügyesen illesztették be a leleplezést az ezredévi országos ünnepélyek epizódjai közé, s ezáltal is növelték annak

Örömmel fejezzük ki a felett, hogy egy régi törekvésünk e figyelemre méltó felszólalás folytán ismét felszínre kerül. Sikerült senki sem óhajtja jobban, mint mi. Az indítványra visszatérünk. Szerk.

A lány fölugrott. Könnyázott arczoekáját szeretne volna Sándor megcsókolni, — elragadó szép volt.

— Mi bajj mondja meg — könyörgött — miért sir?

— Éppen Ön, menjen, menjen . . . Önnek ugysem mondhatom meg — menjen . . .

Ép ez birta maradásra. — Én oly jó barátja vagyok. E szép szemekben csak örömkönyveket szeretnék látni. — Beszéljen, ki bántotta?

— Az emberek . . . tört ki Erzsike szenvedélyes sirással, s a fejéhez kapott. A fölbojlott haj gyönyörű hullámokban omlott le, egész sarkáig . . .

— Erzsike — fuldokolta fölindulástól remegő hangon Sándor, — szerelmem ne sirjon! —

— Hogyne sirnék, mikor minden uzsonnánál én vagyok a dessert, csak rólam pletykázaak, hirbe hoztak s most papa elakar küldeni otthonról . . .

— Ez nem lehet, — Sándor előtt világos lett minden.

— Ugy-e együtt említik nevémet?

Erzsike bólintott.

— De hisz az nem baj, Erzsike, ha szintén szeret engem. Legyen enyém! . . .

— Istenem, Sándor! . . .

A jönevelési apa köhintése hangzott, majd belépett.

— Bácsikám! Ha nem is adja, viszem Erzsikét!

Dehogy nem adta! Kézdörzsölve, könnyezve adta áldását — hozomány helyett is, mert az nem volt a Nádfalvy-lányoknak.

Ez sikerült! Ujongott Nádfalvy fiskális. Most Iluson a sor . . .

Ilus, mintha öntudatosabban viselte volna magát, mióta ő lett a „legnagyobb“. Csak „legnagyobb“, nem „legidősebb“.

Koresolyázás, bálók, udvarlók. De annyi közül egy sem volt, ki az apának megtetszett volna vőnek, pedig elég szemrevaló volt közöttük.

Egyszer csak kinyílt a szeme. Mintha villámsapás érte volna, — mást megvakít, — neki pedig visszaadta éleslátását

Tüzes Jenő főhadnagy folyvást tánczoltatta Ilust egy nyári mulatságon. Sietett is észrevételeit közölni Nádfalvy nejevel.

— Nem látod Anna?

— Látom és örülök, hogy Ilus jól mulat.

— Látod és örülsz? Hisz sirnod kellene! Nézd csak nézd, — az a kettő szerelmes egymásba. Pedig Tüzes-

fontosságát. Ez ünnepies leleplezésről hírt adó tudósítás olvasása közben a még mindig késedelmű Tompa-szoborra gondoltam s bizonyos elkedvetlenedés vett rajtam erőt. Mennyivel impozánsabb lehetett volna annak is a leleplezését tenni, ha az az ezredévi ünnepségek alatt egy örömmámorban uszó nemzet lelkesedése közben történik! De tempi passati! E gondolat kedvetlenítő hatása még legalább megnyűl, ha azzal a biztató reménységgel tápláljuk magunkat, hogy hosszú évek fáradozásai után, ha kevesebb fényvel, mint tettük volna a milenniumi évben, de végre valahára a közel jövőben megüljük a Tompa-szobor leleplezési ünnepélyét.

Azonban én még olyan valamit is olvastam a Berzsenyi-szobor leleplezéséről szóló tudósításban, ami szintén lehangolt, annyival inkább, mert egy olyan eszme megvalósításáról van szó, mely e becses lap hasábjain már nem egyszer volt megpendítve anélkül, hogy annak propagálására valaki vállalkozott volna. Azt olvastam ugyanis, hogy a Berzsenyi-szobor leleplezését megelőzőleg a csak nem régen alakult *Berzsenyi-kör tartott ünnepies díszülést.*

Van-e, lehet-e arra reménység, hogy ez így fog történni a Tompa-szobor leleplezése alkalmával is? Hogy társaságban egyesülve Gömörmege írói és művészei, sőt mindazok a kik az irodalomért, a művészetért, a szép kultuszért lelkesednek, ékes rendben telvonulnak majd Rimaszombat valamelyik dísztermébe és az ország előtt igazolják, hogy az a szellem, mely Tompát s a megye többi nagyjait teremtette és vezérelte, az a láng, mely szívöket hevíté, ma is él, ma is lobog szízbérezű megyékben? Van-e erre kilátás? Lehet-e a *Tompa nevére nevezendő írói és művészi kör* létrejövetelehez egy kis bizodalomunk?

Mindenesetre lehet, csak akarat kell hozzá. Még ami legnagyobb, sokszor egyedüli akadály szokott lenni az eszmék megvalósításának, az anyagi kérdés sem áll annak útjában. Hisz mulandó vagyon szerezni nem törekszik, egyedül szellemi kincsek gyűjtésén fáradozik. A mi kis pénzre szükség van, az kitelik az évi esekély tagsági díjakból. Működése hatása kibeszélhetetlenül jóteknő. Szellemi központot hoz létre az egész megye művelt elemei között; fölbreszti s ápolja az irodalom, tudomány és művészet iránti nemes érdeklődést s elősegít minden olyan igazi tehetséget, mely az irodalom tudomány és művészet terén maradandót alkotni van hivatva. Fejleszti a szép iránti érzéket; végül töle telhetőleg műveli a Tompa-kultuszt.

A magyar nemzet ma már — Istennek hála! — odáig fejlődött, hogy szellemi folyamata egy helyen, a fővárosban meg nem fér, kiömlik a vidékre. És a vidéki fontosabb, előkelőbb városok, mondjuk a megye székhelyei hazafias- és kulturmissiót teljesítenek akkor, amikor szellemi központokat teremtenek s otthont létesítenek mindannak, valami a szellemmel kapcsolatos! Ézért látjuk, hogy egymásután alakulnak vidéki városainkban az irodalmi körök, nevezetve a város vagy megye kiváló embereiről. Tudommal ezideig Pozsony (Toldy-kör), Sopron (irodalmi, művészeti-kör), Pépa, Szombathely, (Berzsenyi-kör), Nyitra (felvidéki írók köre), Kassa, Eperjes, (Széchenyi-kör), Szatmár (Kölesy-kör), Debrecen (Csokonai-kör), Nagyvárad (Szigligeti-kör), Kolozsvár, Arad, Szeged (Dugonics-társaság), Keeskemét (Katonákör) dícsékesznek ilyen társulatokkal, melyek rövid fennállásuk alatt is rendkívül jótékonyan hatnak a közszellemre.

A nemzetiségek között fekvő, vagy azok által övezett magyar városoknak, kétszeresen is kell ily körök létrehozásán fáradozniok. Hogy miért, — azt fejtegetni nem szükséges.

Most csak az a kérdés: *elérkezettnek látja-e immár Gömörvármegye az időt arra, hogy Rimaszombat székhelygel megalakítsa a Tompa-kört?* Vajjon vannak-e ott sokan, akik érzik s lelki szemekkel látják, mennyivel fölemelőbbé lehetne tenni Tompa szobrának a közel jövőben várható leleplezését a megalakult Tompa kör első díszülésével? Vannak-e, a kik gondolnak reá, hogy

nek épen annyija van, mint Husnak. Itt gyorsan kell eszeledni. Légy rosszul Anna, s menjünk baba.

Ilka egész lélekkel adta át magát a táncz élvezetének, s annak az érzésnek, mit egy szeretett férfi közelsége gyakorol egy szerelmes leányzúvra.

Majd mikor a buffetbe némán ráköszöntötte Tüzes poharát, — kezébe vette ő is az övét s fellángolt arccal, ragyogó szemekkel állt a ezigány elé, ki valami lágy, szerelmes hallgató dalt játszott, magasra emelt karral s a dal végeztével poharát kiitta fenékiig.

— Tied — látszott tekintete mondani.
— Enyém örökre — felelt vissza Tüzes vágyban égő szeme.

Zürzavar, apja karonfogja s azt se tudja Ilka, hogyan ér baba. Csak minduntalan azt hallja, hogy apja a „szerenesétlen“-t hajtogatja, most, mikor ő szívében menyeyi boldogságot érez, — az első igaz szerelem gyönyörét.

Nemsokára aztán utban volt Both Sanyikéhoz.
A fiatal pár Both Sanyiban lakott. Elég kietlen hely a városhoz szokott lánynak, ámbár mindentéle szórakozás nyílt Ilus számára, de neki kevés érzéke volt az idilli esönd iránt. Csakhogy így szólt az apai ukáz:

„Mindaddig ott maradsz, míg „Tüzes-kedel“.
Ha tudta volna, mint szítja a tüzet maga Tüzes főhadnagy leveleivel! Mennyi láng, szerelem, epedés minden sorában.

Ekközben megjött a vadász-idény s vele a sok Nimród is, mint Both Sándor vendége.

A legnagyobb figyelem Both Sándor rokonát, Gárdos Kálmán miniszteri tanácsost vette körül. Egy megcsontosodott agglégény volt ugyan — méltósága, haligatag is, nem mintha bölésesége hozta volna ezt magával, de kényelmesebbrek találta, ha őt mulattatják.

Majd megjött Nádfalvy is, mire Ilus szívdobogást kapott nyomban. Semmi jót nem jósolt eljöveteleiből sorsára nézve.

— Ilus, neked nem jót tesz a falusi levegő. Arzoeskád belesápadt.

— Vigyen hát papa vissza.
— Kigyógyultál hóbertódtól?
— Melyiket érti Papa? Mert hisz azt mondta, hogy több van nekem.

Egyszeribe résztvevő arczot vett fel a véa színész.
— Szegény Ilus, Nem tudod, hogy a férfiak legnagyobb része lepke-had. Hogy csak egyet is említsek,

Gömörmege akkor kétszeres nagy ünnepet ünne? Vannak-e, akiket illet, akiken megnyugszik Tompáén kívül Gyöngyösi, Hatvani, Szombati, Vályi Nagy, Pákh Albert, Péczely, Mindszenti, Szentmiklóssy, Deesi, Wallaszky, Cházár, Szontag Gusztáv, Tóth Éde és a megye többi híres szülötteinék s jeleséinek szelleme?

Ha vannak úgy a Tompa kör megalakulása nem fog késni. Ha nincsennek, az én gyenge szavam is, mint előttem a többieké, pusztában fog elhangzani.

En megtettem indítványomat. El vagyok készülve az agyonhallgatásra, vagy esetleg annak pusztá akadémius pertraktálására. De ha mégis nem az én szavam, hanem a szombathelyi példa minden szónál meggyőzőbben tudna hatni, nagy lenne az én szívemnek ő gyönyörűsége.

S. Szabó József.

Aranylakadalom.

A szoros családi kört illető emlékezetes eseményekről is méltó tudomást vennünk akkor, midőn azoknak központja oly egyén, ki a közélet terén félszázadnál hosszabbra terjedő lankadatlan munkásságra tekinthet vissza. *Baksay István* kir. tanácsos, főgimnáziumunk nyugalomban élő tanára, ki két év előtt ülte meg ötvenéves tanári jubileumát, kedden e hó 12-én ünnepelte házasságának ötvenedik évfordulóját szoros családi körben ugyan, de oly lélekemelő módon, hogy tényei, melyek a ritka alkalommal nemes gondtelkőzésának kifolyásai voltak, midőn lelkének szeretetét családja tagjain kívül is megosztá, erkölcsi kötelességünkbe teszik e szép családi ünnepélyről az elismerés meleg hangján megemlékezni.

Az ünnepély kedden reggel nyolcz órakor kezdődött a ref. templomban, hol a rendes isteni tiszteleten a család tagjai nagy számmal jelentek meg, hogy meghallgassák Szalóczy Dániel lelkész buzgó fohászadását, ki puritán egyszerűséggel, de az igaz érzés meleg hangján kért áldást az egyház főgondnokának boldog családi életére. A rövid isteni tisztelet végeztével a nagyszámu rokonság az ünneplő házaspárt a lakására kísérte, hol a családnak az ünnepe után legidősebb tagja, Baksay Dániel aggteleki pap megható beszéddel üdvözölte testvérét, egyttal átnyújtá a családtagok aranylakodalmi ajándékát, egy értékes talpás billikomet, melynek oldalára, ki-vert tölgy leveleken, a család összes élő tagjainak nevei (mintegy 50 név) vannak bevésvé. Szép emléktárgyakat nyújtottak még át a család többi tagjai is, különösen Baksay József, az ünnepele testvérecesese, egy értékes vert ezüst kávézó készletet. De mindenek felett jól esett az ünneplő párnak az a tiszta rokoni szeretet, mely hosszú éltélpályáján körülvéve, s mely ez alkalommal impozáns alakban nyilvánult.

A család tagjain kívül rokonszenyűknek kifejezést adtak Radácsy György, Maklári Pap Miklós, Baksay Sándor, Tóth Pál, Bálint Dezső stb. kik ékesen fogalmazott levelekben és sürgönyökben gratuláltak.

Délben pompás családi ebéd volt, melyen Buza János sárospataki tanár tolmácsolta a rokonság érzelmeit. A válasz, melyet Baksay István adott, méltó arra, hogy legalább részben ide iktassuk:

„Isten végetlen kegyelme, — ugymond — második évezredünknek mindjárt első lapján, a legelső sorok közt megaranyozott egy betűskét számunkra, a mai napon töltöttük be boldog házasságunk 50-ik évét.“

E mai napot azáltal kívántuk magunkra nézve kétszeres ünneppé tenni, hogy azt, mivel Isten jósága benyújtat munkánk után megáldott, részben, már életünk-

mennyire udvarolt neked Tüzes. S ma tudod kinek tesz a szépet?

— Csak mondja papa, ugysem hiszem el, — de azért megremegett.

— Lakatos Mariskának.
— Annak a nagylábu lánynak? — tör ki Ilus méltatlanokodva.

— Legalább nagy lábón élhet vele. Mert azt tudod, hogy gazdag lány. S azt is monójkák, hogy Tüzes ugy el van motozva adósságaiba, mint a pók bálójába. A párti ép neki való.

— Nem igaz, nem — rekedt hang tört ki összeszorult szívéből.

— Szegény kis lány! Azt hiszed, ha le is birná győzni hiúságát, hogy a fényes egyenruhát leveve civilbe bujjék, boldog lennél? Kezdené az irnokságon tán s magad is láthatad, hogy azok a kis hivatalnoknék sápadt arcz, örökön számígtató gondterhes homlokkal nem a leglélekemelőbb kép. S ha szereted Tüzes, ily nyomorba nem ránthatsz. A mámor eloszlik s marad a megbánás, az pedig keserves.

Mi mindent beszélt a böles apa, elképzeltjük az előbbiek nyomán Ilus egy-két napig nem volt látható.

Harmadnap nagy táncestély volt. Itt Ilus aranyos jó kedvet mutatott. Még Gárdos Kálmánt is ugy körülhálózta kedvességével, hogy annak rég kihűlt szíve is valami szokatlan melegségre gerjedt.

Nádfalvy majdnem nagyot ugrott örömeiben. Hogy kezemre játszik! — Úgyesen figyelmeztette kis leányát, hogy hol ezt, hol azt nyujtsa a kedves rokonnak, ugy hogy ez apró figyelem teljesen meghódította Gárdost.

A fiatal emberekre pedig ügyet se vetett. Lepkehad, — látszott guanyos mosolyából gondolata.

Rövid idő mulva kezdte Gárdos észre venni, hogy de jó is volna, ha vagy husz évvel lenne fiatalabb. Hiu erőlködés, hasztalan vágy, min változtatni sem isteni, sem emberi hatalom nem képes.

— Miért oly elgondolkozott, Ilus — kérdé egy napon az öreg. Tán szerelmes? Valamelyik szép fiatal ember talán — szimatolt tovább.

— Ezekbe?! megvetően motda Ilka.
— Vagy nem is tud szeretni még?
— Dehogynem, hát nem látja Kálmán bácsi, mennyire megszerettem Önt.

(Folyt. következik.)

ben megosztjuk másokkal is, fogadják eme esekélysegeket oly jó szívvél, szeretettel, mint a mily jó szívvél, szeretettel mi adjuk azokat.

1. A rimaszombati ev. ref. egyháznak adományozzuk a 955-964. számokkal jelzett 10 drb gömörmegei nép- és iparbanki részvényünket.

2. A rimaszombati ev. ref. egyház énekkarának a gömörmegei népbankban 3751. betéti sz. a. elhelyezett 200 forintot.

3. A rimaszombati egy. prot. főgymnasiumnak az 1107. számú rimaszombati takarékpénztári részvényünket, ösztöndíjalapul ezen főgymnasium tanárainak helyben tanuló fiai számára.

4. A gömöri egyházmegyei gyámoldának 100 frtot.

5. A sárospataki ev. ref. főiskolai theol. tanárok nyugdíjintézetének a gömörmegei nép- és iparbankban 6564. betétszám alatt elhelyezett 100 forintot.

6. A sárospataki ev. ref. egyháznak templomépítési költségeihez 100 forintot.

7. A rimaszombati polgári olvasóköri alapító tagsági díjul 100 forintot.

8. A rimaszombati dalárdának további fennállása esetére 100 forintot.

9. Rimaszombat és vidéke jótékony nőegyletének, mint újabb alapítványt Baksay Istvánné nevére 100 frtot.

A fentebb elősorolt adományok értéke meghaladja a 2000 forintot. Baksay István élete a nemes tetteknek hosszú láncolata volt, s ki életének egyik legboldogabb pillanatában is a közügyek előmozdítására gondol, ki fáradságának és szorgalmának megtakarított gyümölcseiből annak a társadalomnak is részt juttat, melynek érdekeit mindig szíven viselte; megérdemli, hogy a közvélemény az emlékezet könyvébe arany betűkkel írja föl nevét.

Az ebéd folyama alatt szép felköszöntőket mondotak Abonyi Pál, Czinke István, Vattay László, dr. Veres Samu, mindenik a maga családja nevében tolmácsolva az ünneplő házaspár, mint a család fejei iránt táplált érzelmeiket. Czinke István egy verses felköszöntőt is mondott, melyet a szép nap emlékére egész terjedelmében közlünk:

A vajda.

— Pista bácsi és Teresi néni aranylakodalmára. —

No Muzsa! ki nőttél konviktusni koszton
Most ez ötvenedik, e ritka fórposzton
Most tégy ki magadért: ez lesz ám a virtus!
Lássuk, van-e benned egy kis vér s egy kis hús.
Ki tudná-e rugni még a ház oldalát
Es elikkantani azt a rézangyalát.
Mert nagy nap ez, nagy nap és ritka alkalom.
Tudod e mi van ma? Aranylakodalom.
Aranylakodalmát ünnepli a vajda.
A mi fejünk feje. No Muzsa hát rajta!
Mert ez a mi vajdánk legény ám a gáton,
Ilyet nem pipáltak még a Rímaháton.
Professoroskodni 50 esztendeig,
Szörnyűséggel ezen az ember eltelik.
Ötven évig élni már ez is valami,
De ötven éven át mindig tanítani,
No, e még valamibb. De még ez se csuda,
Hanem ötven évig élni háboruba,
Mindig viaskodni s örökösen győzni,
Ilyet tudjanak a burkusok kifőzni
Háboruba? Ugyan? Hát persze, hogy abba,
Mert Pista bácsi csak egyszer szorult frakkba,
Az is a másé volt. Måskor páncélt viselt
S emberül kiállott sok minden hadi eselt.
Vértje volt a tudás, becsület, szorgalom.
Egész élte csupa aranylakodalom.
Hit aranyozta be, hit . . . s mindenek felett
A hitvesi hűség s rokoni szeretet.
So'se szeretett egy senki a fiát,
Mint a feleséget, meg az atyjafiát.
Erre ugyan Samu gyanusan mosolyog,
Pedig a hogy mondom, ugy áll ez a dolog.
Szíve melegséget mind mi reánk önti,
Csuda-e, ha szívünk ma visszaköszönti.
Hiszen nem ártott vón, igaz, egy kis Pista,
Ha vóna, ő vóna most itt a primista.
De hát ugy-e bályám, azért így is jól van,
Hátha teher lett vón' az élet hájójában,
Avagy a jövendőt közölünk ki tudja:
Mire fordult volna a kis Pista utja
Öröme lett vón-e apának, anyának
Vagy pedig fejükön örökös gond, bánat
S nem szép-e, hogy van egy a familiában
A kinek nincs része vitanu filiában,
De neki legalább más virtusa is van.
— Te, Samu, ne nézz rám megint oly hamisan —
Mig mi a virtusban mind egyformák vagyunk:
Magunk után semmit, csak sok pulyát hagyunk.
Hej! az az 50 év bizony nem volt meddő!
Hány dől ki azóta az emberseregéből,
A kinek nem maradt köztünk semmi nyoma,
Nem ragyogott fején az érdemkorona.
Mig a mi ünnepele bátyánk s Teresi nénénk?!
Ha mi kétszer annyi esztendeig élünk,
Akkor se érnök el a virtusban őket,
Egymást jó s balsorsban úgy megbecsülöket.
A hogy ok haladtak előrl előre,
Bizony elég volt az 50 esztendőre
Ha volt is közöttök néha eszmecsere,
Egyik a másiknak maradt jó embere:
Egyik: „ugyan Teresi!“, másik: „ugyan Pista!“
Mindakettő erőshitü kálomista.
Kik régesrég tudják (nemesak úgy remélik),
Hogy e mai napot biztosan megérik,
Es ime megérték s mi is együtt velek
S most bontogatjuk a pesétes levelet,
Melyben ott van írva a jövendő titka,
Ebbe az egyetlenség szöba sorítva:
„Istenem!“ — Istenem, tudom, hogy megáldod,
Persze hogy megáldod a te főkurát'rod,
A te főkurát'rod s főkurát'rodnédát,
Te világi papod s világi papnédát.
Nyujtsd még életöket sok szép esztendeig!
Lelkük szent örömmel, nézd, most is bételik,
A hogy tapasztalják a te nagy jóságod:
Ügy-e, édes Atyánk, hogy őket megáldod?

* * *

Hát tust fiuk! üssük össze a Lokánkat,
Vig hejhujákra nyissuk ki a száinkat,
Ne hagyjunk magunkon seuknek kifogni,
Semmi visszavonást közzéuk furakodni...
Van Pista bácsinak ennél több bora is,
Jut abból, ne féljünk, jut még máskorra is.
Azt a sok jó nedűt ne igya meg Veres,
Mikor arra a mi torkunk is érdemes.
S mert még későbbre is dukál az emberség,
Czinke Pista evvel végezi be versét
S rokonkoszorúnak így adja fel a szót:
„Egy se okos ember, a ki hamar meghótt,
De nem is szokás az a Bakshadban.
Sok okossági közt legokosabb abban,
Ilyen volt nagyapánk Pista bácsi apja
— Nem hiába ilyen ma is a fajtatja —
E földet a menynyel föl ő sem cserélte
Aranylakodalmaít mig itt meg nem érte.
Mondjátok hát velem egy szívvel lélekkel,
Szólván a bizonyos 24 vénekkel:
Az új házaspárt az Úr Isten éltesse,
Hogy a familia azt is megérhesse.
Mikor majd a gyémánt lakodalmat tartják.
S Pista ha' akkor is köphesse a markát:
„Jó élni halljátok! No hát még nem megyek,
Ugyan minek hagynék bánatos özvegyet?
Azután van még itt... izé... egy kis bor is,
Még azt meg kell inni, (a minthogy igaz is)
Akkor lesz még öröm, nota völgyön, hegyen,
De osztán, megmondom, mindenki itt legyen!”

Rimaszécs téli kabátban.

Nagy városokban az „élet” téli időszakban lüktet teljes erővel, egymást érik a vígalmak, estélyek, társas összejövetelek, s más mulatságra és szórakozásra alkalmas adó nyilvános ünnepélyek, míg a kis város, a szó legszorosabb értelmében vett „vidék”, ez a téli időnyben legfőképp a kellemes családi estékben lelhet örömet, míg a nyilvános élet, alig nyujt valamit. Igaz, hogy annál haládatosabb témát adnak a tavasz és nyár hónapjai, midőn a természet kellemességei nyujtanak kárpótlást mindazért, a mit a vidék egyébként nélkülözni kénytelen. Sőt ilyenkor a tizenhárom próbás világi is örömmel menekül a vidékre, hogy kimerült idegeit felfrissítse, sőt esodákat zeng a „vidék” nagyszerű bűvölő erejéről, a melynek hatása alatt szive újra éled, újra dobog, új életet ad haldozóknak indult szervezetének.

Természetesen akadnak pillanatok, a mikor a vidék is kiragadja magát és szellemét az untató egyhanguságból, s örömmel teremt programot, a mely a nyilvános élet terét változtatósá teszi és az emberi kedélynek a téli unalomban felrészítést ad.

Rimaszécs társadalmának intőző szellemei is beláták, hogy a hol annyi intelligens ember lakik együtt, kár volna, hogy kiki egészen külön úton járjon, hanem sokkal kellemesebb perczeket teremthetnek maguknak és másoknak, ha összefognak és a nyilvánosság terére lépnek.

Tagadhatlan tény, hogy kiváló érdeme van ebben *Marikóvszky Géza* herezeji tisztartónak, ki nagyvilági műveltségének gazdag tapasztalatait dobta mérlegbe, hogy Rimaszécs társadalmi életét fellendítse. Komoly szellemű nemes fegyvertársa volt a küzdelemben *Frits Ferencz* kir. járásbíró, ki eleven szellemével újabb rugókat kölcsönözött az akciónak. A gárda egyre nagyobb lett, s így sorakoztak: *Molnár Ferencz dr., Vattay László, Nagy József* és az ifjúság. Tagadhatatlan azonban, hogy Rimaszécs bájos hölgyeit illeti meg a babékoszora, mert az ő jóindulatuk nélkül minden törekvés meghiúsult volna.

Ennek az eszmeeserének pedig azért kérünk a nyilvánosság előtt is helyet, hogy más kisebb helyeket szintén buzdítsunk hasonló irányú mozgalmakra, a melyekből a társadalomra csak jó háramlik.

A rimaszécsi társadalom újabb fellendülése Szilveszter-este nyert első nagyszabású kifejezést azon házi-estélyen, a melyet a nagyvendéglő termében rendeztek. Nagy társaság jelent meg, a mely kitünően mulatott a hajnali órákig. — Éjfélkor a társaság egyik vig tagja egy nagy pléhfa-zakon kongatta a 12 órát, jelentve az ó-év kimúltát és az újnak megszületését. — Ebben a perczben 40 darab verebet bocsátottak szabadon egy z-ákból, jelezve, hogy a természet, a világ él, örömtelien reples.

Persze nem soká tartott a verebek öröme, mert nemsokára a járásbíró ur kutyája összefogdosta a sok verebet s újví früstöknek felfalatozta, — a mit meg is érdemelt, mert állított ez a kutyá oly kitünő tal-ntummal tanulta meg az új perrendtartást a tárgyalások mel- lől, hogy rögtön ugat, ha valaki hamis \$ ra hivatózik.

A Szilveszter-esti mulatságot csakhamar egy újabb vállalkozás követte. A rimaszécsi társadalom elhatározta egy műkedvelői estély rendezését. Folyó hó 9-én volt a nagy nap estélye. — Színre kerültek: A kis mama. Vigjáték I felvonásban. Irta: Karczag Vilmos. Személyek: Özv. Kocsárdiné Gabriella Frits Ferenczné úrnő. Bánvári Kornél Szeőke Zsigmond ur, Várady Sándor Vécsey Loránd ur, Anna szobaleány Kocsárdinénál Kenyey Jolánka k. a. Ezt követte: Virágfakadás. Vigjáték I felvonásban. Irta: Murai Károly. Személyek: Kovács Péter Csorba Kálmán ur, Márta, neje Frits Ferenczné úrnő, Nelli, urokahuga Ratkó Klárika k. a. Ödön, unokaöcse Vító Vilma, Laci Vécsey Loránd ur, Kati Kenyey Jolánka k. a.

A darabok előadásáról valóban csak elismeréssel lehet megemlékezni. Az első darab „A kis mama”, egy bájos társalgó darab, a melyben egy fiatal asszony (Frits Ferenczné úrnő) azt hiszi félreértésből, hogy egy fiatal ember (Szeőke Zsigmond ur) mostohalányának udvarol, holott minden áron neki akar szerelmet vallani. — A félreértés csak az utolsó perczben tűnik ki, és megoldásul a függöny legördül. Tagadhatatlan nagy feladatot vállaltak magukra a műkedvelők, a midőn ezt a nemzeti színház erőt is próbává tevő darabot előadták.

Nem pusztá udvariasságból, de komoly kritikával boncolhatjuk *Frits Ferenczné* úrnő kiváló játékát. Az előkelő hölgy díszingvált könnyed megjelenését, elegantiáját ügyesen fűzte egybe azzal a temperamentummal, a mely „a kis mama” ereiben tombol, a ki mama, de még mindig elég fiatal, hogy egy kis kacérságot is kivegyen magának, de azért elég becsületes, hogy egy fiatal ember szerelni ömlengését félreértse, és a mindig hevesebb szerelmi nyilatkozatokat ne önmagának, de mostoha leányának tudja be. Mennyire másképp változott volna

a helyzet, ha a kacérság több erővel bír, hogy a mérleget másképp billenti. — A nuancirozás tehát nehéz volt, és a felhangzó tapsvihár volt a bizonyítvány, hogy *Frits Ferenczné* úrnő fényesen oldotta meg feladatát.

Partnere *Szeőke Zsigmond* ur volt, ki nagy igyekezettel volt azon, hogy minél jobban bebizonyítsa szívének felhevülését a szép „kis mama” iránt, s a jó igyekezetnek megfelelőleg sikerült játéka is.

Mellettük még kisebb szerepekben bár, de kitünően állottak meg helyüket: *Kenyey Jolánka* és *Vécsey Loránd* ur.

Még nem is ocsudott fel a közönség a darab sikere alól, máris a „Virágfakadás”-ban gyönyörködhetett.

Murai Károly darabja sokkal jobban reátpont az élet útöereire, és ott jár szellemével, a honnan az élet mulatságos jelenetei forrásukat veszik. Egy ifju párnál (*Ratkó Klárika* úrnő és *Vécsey Loránd* úr) következik be a virágfakadás, a szerelem bimbójának első nyílása. Szerelmük boldog kettesébe avatkozik be örökké a zsémbes erényhős Márta (*Frits Ferenczné* úrnő), ki ellen ismét a szerelmesek dolgát a maga javára fordítja a kávéházba kivánczoló férj (*Csorba Kálmán* úr). Egy kis füeska (*Vító Vilma*) pedig a meglepett szerelmeseket használja arra, hogy a saját virágfakadásához, egy kis szivarozáshoz jusson. Kati (*Kenyey Jolán*) is mint eseléd, kíváncsi a fiatalok virágfakadására, hátha ő is tanulhatna belőle?!

A második darab, a mely mértékben jobban nyu bele az életbe, azon mód még élénkebb volt sikere.

Az előbb még nagyvilági úrnő (*Frits Ferenczné*) szinte esodálatosan alakult át zsémbes asszonyiá, s oly megkapón, találon játszott, hogy nyílt színen aratta a tapsvihart. A sikerben azonban méltó osztálytársa volt *Ratkó Klárika* úrnő, mint fiatal szerelmes bakfiú, kit először vesz hálába egy fiatal ügyvéd, vagy helyesebben bajuszkája, kit először fon a kópé férfi karok közé, ki először érzi kebelét egy férfi szív felett dobogni, ki először tanul remegni a zsémbes nagynőitől, mondhatjuk, valóban komoly tehetséggel, kiváló sikerrel adta szerepét. mit a közönség nem győzött elég tappsal jutalmazni.

Partnere *Vécsey Loránd* volt. Egész játéka a meglepetések hosszú láncolata volt, mert azt a nagy sikert, mit aratott, oly váratlanul aratta, mint egy győzedelmes hadvezér, kit ellenfele kiesynél. Megjelenése elegancia, éhikk, van érzéke a hangulatok változatai iránt, most vig, majd hamis kópé, majd a zsémbes nagynőni előtt képmutató, az egyedülállóan érzékes, egyszerű sikerült, és bebizonyosodott róla is, hogy a ki az életben rossz színész, az tud színpadon jó színész lenni. — Két hölgy partnere mellett ő is a tapsok komoly részese volt.

Kenyey Jolán kisasszony fess nemzeti ruhájában festői szobaczius volt, és híven szolgálta — nemesek urnőjét, de a sikert is, a melyhez a füeskanak öltözött *Vító Vilma* is sorakozott, ki végtelen kedves megjelenésével, bámulatos előadásával elragadta a közönséget.

Csorba Kálmán kitünő jellemzésnek bizonyult, ki sokat kacagtatott és meggyőzött bennünket, hogy bizony a férjeknek jól esik egy kiesit kaszinózni és a kávéházba járni.

Az előadást tánc követte, mely ritka lelkesedéssel a hajnali órákig tartott.

Az estély rendezésében kiváló érdeme van *Marikóvszky Géza*, *Szeőke Zsigmond* és *Vécsey Loránd* uraknak.

A szünóra alatt egy bűvész is mulattatta a közönséget szemkápráztató mutatványokkal.

A táncestélyt a reggeli órákban *Frits Ferencz* vendégszerető házában folytatták, délben a társaság egy része karoussel-szánkózásra indult, este pedig estély volt dr. Molnár Ferencz vendégszerető házában.

Igy folyt le a rimaszécs 2 napra terjedő vígasság. A jelen volt hölgyek közt ott láttuk: *Borsody Józsefné*, *Desewffy Árpádné*, *Frits Ferenczné*, *Horváth Józsefné*, *Illés Gyuláné*, *Kossuth Józsefné*, *Kenyey Károlyné*, *Lamos Lajosné*, *Lengyel Györgyné*, *Marikóvszky Gézné*, *Nagy Józsefné*, *Dr. Szeles Ölnné*, *Valovits Ferenczné* úrnőket, továbbá *Borsody Anna* és *Jolán*, *Glósz Aranka* és *Vilma*, *Holló Ilonka*, *Illés Ilona* és *Iren*, *Kenyey Jolán*, *Kossuth Jolán*, *Molnár Mariska*, *Ratkó Margit* és *Mariska*, és *Valovits Ella* kisasszonyokat.

A mulatságban részt vett azonkívül Rimaszécs és vidéke intelligentiája teljes számban, és nagyon sokan voltak ott Rimaszombat és vidékéről is.

Hirek és vegyesek.

Közigazgatási bizottsági ülés. Vármegyénk közigazgatási bizottsága f. hó 11-ikén — hétfőn *Hámos László* főispán elnöklété alatt ülést tartott.

A rimaszombati m. kir. állami méntelep állomás parancsnoka: *Podmaniczky Béla* báró, es. és k. kamarás négy heti szabadságidő élvezése után folyó hó 11-én visszatért állomására, s a parancsnokságot átvette.

Kinevezés. *Hámos László* főispán ő méltósága a vármegye központi hatóságánál kinevezésben levő közigazgatási gyakornoki állásra kinevezte *Lengyel Iván* végzettségű joghallgatót, a helybeli aranyifjúság egyik rokonszenves tagját, ki az állam- és jogtudományi államvizsgákat nemrég tette le kiváló sikerrel. — Az új közigazgatási gyakornok azonkívül kandidátus az ujonnan rendszerített aljegyzői állásra is, a melynek illetlen betöltése által a vármegye tisztikara egy tehetséges tisztviselővel fog szaporodni.

Tüntetés Porubszky tb. főszolgabíró mellett. A rimaszombati járás körjegyzői kara egyesülve néhány megyebizottsági taggal, nagyszabású deputációvá alakult, hogy f. hó 11-én *Hámos László* főispán előtt tisztelegjen, s kifejezze előtte szeretetét és ragaszkodását a járás mostani helyettes főszolgabírája, *Porubszky Imre* iránt, és egyuttal kérje a főispánt, hogy kegyeskedjék *Porubszky* választását előmozdítani. — A főispán köszönettel vette a tisztelegést és nagyon dícséretesnek tartotta *Porubszkyra* nézve, hogy járása tisztviselői oly melegen érdeklődnek iránta, azonban az ő szokott és nyugodt tárgyalgóságával annak adott kifejezést, hogy a megyei tisztviselők megválasztása nem az ő, hanem a megyebizottsági tagok körébe tartozik, tehát szerezzék meg a többséget *Porubszky*nak a választóknál.

Gyűjtés. Gaspár-estéjén *Kubinyi Jolán* és *Alitiz Margit* hölgyek *Ókoliesányi Gáspár* tekintélyes földbirtokos házában *Ráhn* összegyűlt vendégek körében a

Rimaszombatban felállítandó Tompa-szoborra tíz forintot gyűjtöttek. Ez összeget a nemessivű hölgyek lapunk útján juttatták a Tompa-szobor pénztárába.

Meghívó. A rimaszombati Casino 1897—99 évekre vonatkozólag tisztújító közgyűlést folyó év január hó 24-ikén vasárnap d. u. 3 órákor saját téli helyiségében tartja meg, a mikorra az egylet rendes tagjait jogaik gyakorlása végett ez uton is meghívja az igazgatóság.

Hirek a tűzészegről. A városunkból Miskolcra áthelyezett 17-ik tűzészred tisztikara még mindig igen kellemes emlékeket táplál városunk iránt, s élénken érdeklődik a társadalmi viszonyok iránt. Az ezrednek most két őrnagya van: *Kovács József*, ki két hónapig szabadságon volt Bécsben, s tegnap érkezett haza Miskolcra, továbbá *Bogáts Tamás*, ki itt még kapitány rangban volt. — *Lorencz Tivadar* kapitány hír szerint penzióba ment. *Németh János* főhadnagy pedig a magasabb lovaglás művészetét tanulja a bécsi lovagló iskolában. — Az ezred volt parancsnoka: *Kramm* alezredes még mindig Bécs mellett a katonai kórházban betegeskedik; *Görög György* számvevőtsizt szintén szabadságon van hosszabb idő óta.

A polgári olvasókör bálja. Nagyszabású előkészületek között, élénk érdeklődéssel tekint városunk közönsége a polgári olvasókör ez idei f. hó 24-ikén tartandó táncmulatsága elé mely kétségkívül egyike lesz a farsang legszebb sikerű mulatságainak. Már megalakult városunk aranyfiataliságából a szépszámú rendezőgárda, mely mindent el fog követni a mulatság fényes sikerének biztosítására. A bálanya tisztikar betöltésére sikerült az intézőknek *Dr. Löcherer Tamásné* úrnőt, *Dr. Löcherer Tamás* megyei közkórházi igazgató-főorvos szeretetreméltó nejét megnyerni. A rendező-bizottság elnöke a vármegye fiataliságának egyik kiválóan rokonszenves tagja: *Bornemisza Elemér*. Mindkét választás igen szerencsés: az ő közreműködésük mellett a fényes siker garantirozva van. A esinosan kiállított meghívók már szétküldtek. Kik talán tévedésből meghívót nem kaptak, s arra igényt tartanak, ez uton is kéretnek, sziveskedjenek megkeresésüket a rendezőség irodájába (Polgári olvasókör) intézni.

A mének kiosztása a fedeztetési telepekre ma — f. hó 13-ikán — ment végbe a Szabadka-pusztai méntelep osztályon. A hivatalos eljárásnál a katonaságot *Fadallah el Hedad Mihály* alezredes, a debreczeni méntelep osztály parancsnoka, báró *Podmaniczky Béla* es. és kir. kamarás, százados, a rimaszombati állomás parancsnoka képviselte. A földművelésügyi kormány képviselőiben: *Lossonezy Mihály* min. tan. jelent meg. Hivatalosan képviselve volt *Gömör, Nógrád* és *Hont* vármegye is.

Meghívó. A rimaszombati r. kath. olvasóegylet 1897. évi január hó 17-én (vasárnap) saját háza nagyszabású (Kmetty-utca) könyvtára javára zártkörű táncmulatságot rendez. — Belépti-díj személyenkint 80 kr. Családjegy 2 frt. Kezdeté este 8 órákor.

Nagy szerencsétlenség történt f. hó 10-ikén délután a feledi vasuti állomáson. Tolatás közben ugyanis *Csátó János* segédfékező két vasuti kocsi összeakart kapcsolni; ez azonban nem sikerült neki, s míg a kapcsolással bajlódott, egyik társa indulást jelzett s a mozdonyvezető megindította a vonatot. A Szerencsétlen embernek nem volt annyi ideje, hogy a kocsi közül szabaduljon, s a vonat elgázolta őt; jobb lábát csaknem a czomb tövében teljesen elszakította és kezén is több zuzódás szenvedett. Az erőteljes, 27 éves fiatal ember az óriási vérzés és a szenvedett súlyos sérülés következtében eszméletlenül maradt a pályatesten. A gyorsan érkezett orvos az első segélyt megadta, mire a szerény embert beszállították a helybeli kórházba, hol gondos ápolás alá vették. Az ügyben rögtön megindították a nyomozatot, mely hivatalos kideríteni, vajon *Csátó* saját vigyázatlansága folytán járt-e szerencsétlenül, vagy másnak is volt benne része.

Sorsolás. A rimaszombati „kath. olvasó-egylet” f. év január 1-én tartott tea-estélyén tíz drb. háziépítési-kötvényszám sorsoltattott ki és pedig a 27. 430. 1042. 394. 92. 338. 29. 518. 239. 237. számok. — Ennéltogva az érdekeltek kötvényeik visszaadása mellett az egyleti pénztárnoknál, április hó 1-től befizetett összegeiket átvehetik. — Kelt Rimaszombat, 1897. január 9-én. Az elnökség megbízásából *Molnár István*, egyleti jegyző.

Vasutépítési engedély. A kereskedelmi miniszter *Hólló Mihály* uradalmi igazgató főügyész, krasznahorka-vá. aljai lakosnak a m. kir. államvasutak Rozsnyó állomásától Bernő és Lueska irányában Tornáig vezetendő helyiérdeklő gőzmozdony vasútvonalra az 1893. december 24-én kelt rendelettel megadott s legutóbb 1895 év december hó 15-én meghosszabbított előmunkálati engedély érvényét a lejáratától számítandó további egy év tartamára meghosszabbította.

A kereskedelmi bálra a meghívók szétküldése a héten fog eszközöltetni, a fényesnek és szórakoztatónak ígérkező bálra a meghívó következően szól: A rimaszombati kereskedő ifjak egylete által 1897. év február hó 7-én Rimaszombatban, a „Három Rózsa” vendéglő disztermében a losonezi 25-ik gyalogezred és *Danko Kálmán* zenekara közreműködése mellett saját pénztára javára rendezendő zártkörű táncvígalmra. — Kezdeté este 8 1/2 órákor. — Belépti-díj: Család-jegy (3 személyre) 2 frt 50 kr. Személy-jegy 1 frt. Karzat-jegy 1 frt. — Felülfizetések köszönettel fogadtatnak és nyilvánosan nyugtáztatnak. — Nyitányul a losonezi 25-ik gyalogezred zenekara három hangversenyszámot ad elő. — A zenét a csárdáshoz *Danko Kálmán*, a kör- és négyes-táncokhoz a katonazenekar szolgáltatta.

Tausky J. fia pozsonyi előnyösen ismert czég képviselője: *Hoffmann Sándor* jelenleg — f. hó 17-ig — a „Három Rózsa” szállodában lakik és esetleges meghívásra készséggel teszi tiszteletét alkalmi mintáival.

Vértesi Arnoldtól, a legtermékenyebb magyar novellairótól újabb két kötetes regény jelent meg az Athenaeum Olvasótárában „Az ugaroskarádi közbirtokosság” cím alatt. A magyar irodalomban talán senki sincs, a ki a magyar társadalmi életet és az ugynevezett gentry-osztály életviszonyait oly éles szemmel megfigyelte és ez alapon oly híven lerajzolni tudná, mint épen *Vértesi Arnold*. Ehhez „Az ugaroskarádi közbirtokosság” című regényéhez is ebből a kimeríthetetlen forrásból meríti tárgyát és egy rendkívüli érdekes mese keretében

azokat a tősgyökeres, jó magyaros urí alakokat rajzolja élénk, kikre rökön ráismerünk a vidéki életből, a főváros szalonjaiból, hol jövedelmüket, néha talán azontelül szokták elkölteni. Ezek a kipusztíthatatlan magyar típusok, még némely kirívó fogatkozásaik és ferdeségeik mellett is oly vonzóak, rokonszenvesek és Vétesei Arnóld valóságos legkedvesebb fiukat válogatta ki közülök és rendkívüli találó jellemezéssel állítja élénk. Az eredeti regény tárgyának, meséjének és annak a keretnek megfelelőleg, melyben ez az életből elcsúszott epizód mozog, megfelel a stílus is, mely a magyaros izlés és zamatos magyarság öde bájjával hat az olvasóra. Vétesinek ez a regénye kétségkívül egyik keresett olvasmánya lesz a művelt magyar közönségnek, a melynek igényeit akarja épen kielégíteni az „Athenaeum olvasótára.” A regény ára két-kötetbe kötve 1 frt.

Felelős szerkesztő: Dr. VERES SAMU.

Magán-hirdetések.

Selyem-damasztok 65 krtól 14 frt 65 krig méterenként — valamint fekete, fehér, színes **Henneberg-clyem** 35 krtól 14 frt 65 krig méterenként sima, esikós, kockázott, mintázott, damaszt s a t. (mintegy 240 különböző minőség, 2000 szín és mintázatban s a t. a megrendelt áru postabér és vámmentesen a házhoz szállítva mintákat postafordultával küld; **Henneberg G.** (es és k. udvari szállító) **selyemgyára Zürichben.** Svájcba ezimzett levelekre 10 kros, levelező lapokra 5 kros bélyeg ragasztandó. Mag ar nyelven írt megrendelések pontosan elintéztetnek

Fogatok.

Van szerencsém a nagyérdemű közönség tudomására hozni, hogy **Rimaszombatban, a Jánosi-utcában** (a régi posta-épülettel szemben)

bérekocsis üzletet

alapítottam, a melyet a t. közönség használatára ezennel felajánlok. **Tartok különféle fogatot,** melyek vidéki kirándulások vagy hivatalos kiküldetésekre, vadászatokra, lakadalmakra, vizitélészekre vagy bármint alkalomra felhasználhatók.

A vidéki urí közönség figyelmét pedig felhívom, hogy **18 lóra való istállóban** lovak, fedett színen alatt pedig hínójuk részére kényelmes helyet találhatnak, hol zab, széna és szalma is kapható a legjótányosabb ár mellett.

Magamat és új üzletemet a n. é. közönség pártfogó jóakarataiba ajánlván, vagyok

Rimaszombat, 1896. december hóban

kiváló tisztelettel

TRUBINT LUKÁCS,
szíjgyártó és bérekocsis-tulajdonos

Hirdetmény.

775. sz. — Alulírott bírósági végrehajtó ezennel közhírré teszi, hogy a rimaszombati kir. törvényszék mint esődbíróság 4997/96. sz. végzése alapján **dr. Rárossy Gyula** rimaszombati ügyvéd esődtömeggondnok által képviselt **Gecheit Róza** esődtömege javára **dr. Berger Ödön** szül. **Klein Katalin** budapesti lakos ellen bíróság megítélt 4061 frt 75 kr. tőke s jár. iránti követelés nyilvános árverésen el fog adatni.

Mely árverésnek a rimaszombati kir. járásbírósnak 5812/1896. számú kiküldő végzése folytán Rimaszombatban, a kir. járásbírósnak hivatalos helyiségében leendő eszközzésére **1897. január hó 21-ik napjának** délutáni 3 órája határidőül kitűzetik és ahhoz az árverezni szándékozók oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett követelés a legtöbbet ígérőnek azonnali készpénzfizetés mellett értékén alól is el fog adatni.

Világosan megjegyeztetik, hogy az elárúsított követelésért a esődtömeg szavatosságát nem vállal és a fenti követelésre 8 frt 11 kr. már befolyt.

Kelt Rimaszombatban, 1896. december 29-én.

Gasko János, kir. bír. vhajtó.

Kiadó lakás.

Rimaszombatban, a Koháry-utca 32. sz. a. házban egy különálló, három tágas szobából, konyha, kamara, pincze, fatartó-szín és kertcskéből álló száraz, egészséges lakás f. **1897. évi május hó 1-től bérbe kiadó.** — Értekezhetni lehet ugyanott **Kemény Bertalan** tulajdonossal.

Haszonbérbeadási hirdetmény.

Alulírott községek előljárósága ezennel közhírré teszi, hogy **Velkenye, Csiz és Sajó-Püspöki** községek **vadászterületei** 1897. január hó 1-től hat egymásután következő évre nyilvános árverésen haszonbérbe fognak adatni a következő napokon:

1. **Csiz** községre nézve 1897. év január hó 21-én.

2. **Velkenye** községre nézve 1897. év január hó 22-én.

3. **Sajó-Püspöki** községet illetőleg 1897. év január hó 23-án.

Mindég az illetékes községi bíró házában és mindenkor délelőtt 10 órakor.

Az árverési feltételek a velkenyei körjegyzőnél tudhatók meg.

Velkenye, Csiz és S.-Püspöki községek előljárósága.

3-3

Szép ezél.

Bátran. Teljes diszkrezióra férfiúi becsület-szavamat kötöm és adom, mit amúgy is föltételezhetett

Olcsó köszén!

Van szerencsénk a n. é. közönség szíves tudomására adni, hogy több vendők kívánatának megfelelőleg, a mostanáig árusított köszénünkön kívül

salgó-tarjáni

darabos köszén

is beszereztünk, a melyet teljes 100 klgként 65 krajczárjával raktárunkban elárúsítani fogjuk.

A n. é. közönség szíves megrendeléseit kérve, maradunk

kiváló tisztelettel

JELLINEK B. és TÁRSA.

Árverési hirdetmény.

Jolsva r. t. város tulajdonát képező, s malmon kívül vizerőt igénylő más ipari czélokra is előnyösen felhasználható alsó-malom s tartozékai, ugyszintén a városi pástrolakok **folyó évi január hó 19-én délelőtti 9 órakor** a városház tanácstermében tartandó nyilvános árverésen eladtnak.

Árverési feltételek a polgármesteri hivatalnál bármikor megtekinthetők.

Jolsván, 1897. január hó 5-én.

Bazilidesz Gusztáv,
polgármester.

Eladó föld és ház.

A **rimaszombati határban,** az ugynevezett téhány-düllőben 17 kötel **szántóföld,** a felső-nyomáson 3 kötel **rét,** a Forgács-utczában egy kötel **belsőség,** és a Jánosi-utczában, a 11. szám alatt lévő, kőből épült **ház,** belsőséggel — eladó.

A venni szándékozókknak bővebb értesítést ad a tulajdonos **Simonka József.**

Hirdetmény.

492. sz. — Alulírott bírósági végrehajtó 1881. évi LX. t.-cz. 102. §-a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a budapesti kir. törvényszék 1896. évi 86599. számú végzése következtében **Hegedűs Bertalan** javára **Stelkovics László** ellen 50 frt s jár. erejéig 1896. évi október hó 6-án fogatosított biztosítási végrehajtás utján lefoglalt és 350 frtra becsült kocsik, szánka, jármás ökrökből álló ingóságok nyilvános árverésen eladtnak.

Mely árverésnek a rimaszécsi királyi járásbírósnak 3716/1896. számú végzése folytán 50 forint tőkekövetelés, ennek 1895. évi július 1-ső napjától járó 6% kamatai és eddig összesen 29 frt 88 krtban bíróság már megállapított költségek erejéig Alsó-Hangonyon, az alperes lakásán leendő eszközzésére **1897. évi január hó 23-dik** napjának délelőtti 11 órája határidőül kitűzetik és ahhoz a venni szándékozók oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. t.-cz. 107. és 108. §-a értelmében készpénzfizetés mellett, a legtöbbet ígérőnek becsáron alul is el fognak adatni.

Kelt Rimaszées, 1897. évi január hó 7-én.

Kovács Géza, kir. bírósági vhajtó.

Árverési hirdetmény.

1227. sz. — Ispánmező, Borosznok, Ujvávár, Szásza, Ratkó-Lehota és Répás községek vadászterülete, 1897. év január hó 1-étől, 1902-ik év december 31-ig vagyis 6 egymásután következő évre, **folyó év január hó 19-én** Ujváváron d. e 10 órakor nyilvános árverés utján a legtöbbet ígérőnek bérbe fog adatni, a bérbe venni szándékozók tisztelettel meghivatnak, — árverési feltételek alulírott körjegyzőnél megtekinthetők.

Ispánmezőn, 1897. év január hó 6-án.

Vlahó János, körjegyző.

Bérbeadó ház.

Rimaszombatban, a Losonczy-utca 40. sz. ház, mely két különálló lakásból, udvarból, nagy kert és esütről áll. 1897. február 1 től **bérbe kiadó,** esetleg örök áron is **eladó.** Tudakozódhatni lehet **Dr. Löcherer Tamás** kórházigazgató orvossal.

Meghívás.

A „**Putnoki Takarékpénztár részvénytársaság**“ t. részvényesei Putnokon, a „**VÁM**“ vendéglő nagytermében **1897. évi február hó 10-én** d. e. 10 órakor tartandó

rendes közgyűlésre

tisztelettel meghivatnak.

Közgyűlés tárgyai:

1. Igazgatóság és felügyelő-bizottság jelentése.
2. Mérleg és számadás jóváhagyása.
3. Tiszta jövedelem felosztása.
4. Egy igazgatósági és egy felügyelő-bizottsági tag választása.

Az üzlethelyiségben kifüggesztett mérleg a t. részvényesek által bármikor megtekinthető.

Putnok, 1897. január 7-én.

Az igazgatóság.

Hirdetmény.

417. sz. — Alulírott bírósági végrehajtó 1881. évi LX. t.-cz. 102. §-a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a budapesti IV. ker. kir. járásbírósnak 1896. évi 6578. számú végzése következtében **Dr. Ardó Alfréd** által képviselt **Révai Testvérek** javára **Kossuth József** esziz lakos ellen 134 frt 71 kr. s jár. erejéig 1896. évi május hó 2-án fogatosított kielégítési végrehajtás utján le- és felülfoglalt és 520 frtra becsült tehén, kocsik, szánka, lovakból álló ingóságok nyilvános árverésen eladtnak.

Mely árverésnek a rimaszécsi kir. bíróság 3767. 1897. sz. végzése folytán 96 frt 71 kr. tőke követelés, annak 1895. évi július hó 1-ső napjától járó 5% kamatai és eddig összesen 45 forint 2 krtban bíróság már megállapított költségek erejéig Csizben az alperes lakásán leendő eszközzésére **1897. január hó 19-ik** napjának délelőtti 10 órája határidőül kitűzetik és ahhoz a venni szándékozók oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. t.-cz. 107. és 108. §-a értelmében készpénzfizetés mellett, a legtöbbet ígérőnek becsáron alul is elfognak adatni.

Kelt Rimaszées, 1897. évi január hó 4-én.

Kovács Géza, kir. bírósági végrehajtó.

Meghívás

a nagyözzei kölesönös segélyszövetkezet **folyó évi február hó 2-án,** délután 2 órakor tulajdon helyiségében megtartandó

rendes közgyűlésre.

Tárgysorozat:

1. Elnök választása ad hoc.
 2. Igazgatósági jelentés.
 3. Felügyelő-bizottsági jelentés.
 4. Az 1896. évi mérleg beterjesztése, jóváhagyása és a felmentvény megszüvetése.
 5. Az osztalék megállapítása.
 6. Igazgatósági elnök, helyettes elnök, igazgatósági és választmányi tagok és tisztviselő-karnak választása.
 7. Felügyelő bizottság választása.
 8. Pénzügyintézetünknek részvénytársasággá átalakulására vonatkozó javaslat tárgyalása, illetve annak elfogadása.
 9. Egyéb, az alapszabályokban kitüntetett ügyek elintéztése
- Nagy-Röcze, 1897. január 1-én.

2-3

Az igazgatóság.